KASIE WEST

Keď nemáš kam ujsť

Keď nemáš kam ujsť

ĎALŠIE KNIHY OD KASIE WEST:

Láska nie je lotéria
Frajer na záskok
Zabuchnutá v knižnici
P. S. Mám ťa rada
Hlas tvojho srdca
Kamoši, frajeri a srdce na plátne
Kamoši, frajeri a bozky za kamerou
Kamoši, frajeri a láska nad hladinou
Všade, kde sme neboli

KASIE WEST

Keď nemáš kam ujsť

slovart

KEĎ NEMÁŠ KAM UJSŤ
Text copyright © 2026 by Kasie West
Jacket art copyright © 2026 Ana Hard
Translation © Oľga Kralovičová 2026
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bojnická 10, 831 04 Bratislava 2026

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Kasie West: *ROOM TO BREATHE*
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Point, an imprint
of Scholastic Inc. v New Yorku
v roku 2026, preložila Oľga Kralovičová.
Zodpovedná redaktorka Magdaléna Kolníková
Editorka Katarína Škorupová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava v roku 2026.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
ISBN 978-80-556-7397-4
www.slovart.sk
pobox@slovart.sk

Venujem ockovi Donaldovi.
Už je to dvadsať rokov, ale chýbaš mi každý deň.

1. KAPITOLA

TERAZ

„KĽÚČ, KĽÚČ, KĽÚČ, MUSÍ TU NEJAKÝ BYŤ," HUNDRALA som, keď som otvárala skrinky a prehrabávala sa v zásuvkách v zborovni. Obzrela som sa, lebo sa mi zdalo, že niekto prichádza, no boli to iba hlasy okoloidúcich na chodbe. Zostala som po škole, takže tu už nebolo veľa ľudí, ale bola som si istá, že v areáli je ešte aspoň pár učiteľov, ktorí by ma mohli prichytiť. Musela som sa ponáhľať.

Na stole za mnou ležal poloprázdny podnos s mäsovými wrapmi, takže celá miestnosť páchla cibuľou a kyslými uhorkami. Otvorila som poslednú zásuvku, ale našla som iba obrúsky a plastový príbor. Zatresla som ju a uzamknuté vrecko s mojím mobilom, ktoré som držala v ruke, narazilo do skrinky pod ňou.

Podľa mňa by učitelia nemali študentom zamykať mobily. Lenže v našej škole to zaviedli pred dvoma rokmi a „veľmi to pomohlo". Podľa tohto pravidla museli mať študenti mobily počas vyučovania v batohoch. Ak ťa prichytili, ako doň zízaš, telefón ti zamkli.

Bez ohľadu na to, ako krátko to trvalo. Bez ohľadu na to, prečo si doň zízala.

Mňa prichytili.

Vyučovanie sa už skončilo. Lenže nebolo to hocikedy – ale v piatok. A môj telefón bol stále zamknutý. Nemohla som ho používať, lebo trčal v tom malom vrecku. Pán učiteľ Lopez, ktorý mal dnes na starosť žiakov, čo museli zostať po škole, mi povedal, že ho musí odomknúť ten učiteľ, ktorý ho zamkol. Vedela som, že to nie je pravda. Lopez bol iba chmuľo, ktorý si potreboval dokazovať svoju moc. Ale ja som nemala čas hádať sa s ním, ak som chcela zastihnúť pani Thiessenovú, kým neodíde na víkend domov. Rýchlo som vyšla z miestnosti a išla ju hľadať. To ona ma prichytila s telefónom. To ona prestala s výkladom, založila si ruky v bok a povedala:

„Indy, je na tom displeji niečo zaujímavé?“

Pozrela som na ňu. Na moje sklamanie odpoveď na jej otázku bola: nie, nie je tam nič zaujímavé. Rozhodne nie to, na čo som čakala. „Už ho odkladám.“

Šla k svojmu stolu a vytiahla uzamykacie vrecko. „Poznáš pravidlá. A nie je to tvoj prvý priestupok tento týždeň.“ Hodila mi vrecko na lavicu.

„To vážne?“ mala som chuť šmariť ho na druhý koniec triedy. Ovládla som sa. Za prejavenú silu vôle sa mi však nedostalo žiadneho uznania.

Vlastne, práve naopak. „A zostaneš aj po škole.“

„No super,“ povedala som.

Ava a Caroline za mnou sa zasmiali a pani Thiessenová na mňa znova pozrela. Napodiv mi nepridala ešte ďalší trest.

Čakala, kým vypnem telefón a strčím ho do malého vrecka, a zamkla ho. Nespúšťala som z nej pritom oči.

Spokojne prikývla a pokračovala v prednáške, akoby ju ani neprerušila.

Očividne však na mňa a na môj telefón zabudla, lebo keď som si odsedela čas po škole a išla do jej pracovne, už bola preč. Aj s kľúčom. A tak som teraz v zborovni hľadala iný kľúč. Bola som si celkom istá, že sú univerzálne. Šlo o akýsi magnetický mechanizmus.

Ak nebudem môcť telefón vyslobodiť, som v kýbli. Robila som si doň poznámky. Poznámky, ktoré som potrebovala. Možno. Pevne som zavrela oči a túžila si skontrolovať správy. Zobrať mi telefón na celý víkend bol krutý a nezvyčajný trest.

Krúžila som po zborovni. „Keby som bola mimoriadne prísny učiteľ, kam by som odložila kľúč?" Môj pohľad sa zastavil na dverách do učiteľských záchodov. Žeby tam? Treba skúsiť všetko. V zborovni som už všetko prehľadala. Radšej budem dôkladná.

Vošla som dnu a ťažké dvere sa za mnou zavreli. Najprv som šla k umývadlu a otvorila skrinky pod ním. Boli tam štyri rolky toaletného papiera, zvon na upchaté odtoky, osviežovač vzduchu a košík s dámskymi hygienickými potrebami. Prehrabala som sa v košíku, ale žiaden skrytý kľúč tam nebol. V miestnosti boli dve kabínky. Väčšia bola určená pre hendikepovaných, vošla som dnu, no bolo tam iba bežné vybavenie – záchod, papier, zábradlia a hygienické utierky na sedadlo. Vysoko nad záchodom bolo okienko, ale kľúč nebol ani na parapete. Menšia kabínka bola rovnaká. Steny boli z väčšej časti obložené kachličkami a neboli na nich žiadne háčiky, kde by mohli visieť kľúče. Ani neviem, prečo som si myslela, že by mohli byť na toaletách.

Budem musieť vrecko prestrihnúť. V zborovni som v ktorejsi zásuvke videla nožnice. Nechcela som uzamykacie

vrecko zničiť. Bola som si istá, že by som zaň musela zaplatiť. Koľko môže stáť také vrecko? Oveľa viac, než som mala na účte, keďže mi na ňom zostalo iba päť dolárov. Vylúčia ma?

Nech je, ako chce. Zúfalé časy… a tak ďalej.

Šla som k dverám, chytila kľučku a stlačila ju, lenže tá sa zasekla. Krútila som ňou, ale iba sa točila dokola. Vtedy som si všimla malú tehličku napravo od dverí a nad ňou ceduľku: Zámka je pokazená, dvere nezatvárajte.

To musí byť vtip! Pozrela som na tehlu a potom na pokazenú zámku. „To nie," vzdychla som si. „To nemôže byť pravda." Ťahala som kľučku. Ani sa nepohla. Znovu som krútila zámkou, tentoraz pomaly, či nezaberie. Nezabrala.

Chytila som vrecko a pokúšala sa odtrhnúť zámku, ktorá uväznila môj mobil. Vrecko bolo vyrobené z nejakého pogumovaného materiálu. Z takého asi vyrábajú kombinézy superhrdinov, lebo bolo pružné a odolné zároveň. Rozčúlene som zavrčala a hodila vrecko s telefónom na pult pri umývadle.

Musím premýšľať. Pritisla som si dlane na spánky, akoby som z mozgu chcela vytlačiť nejaké použiteľné riešenie.

Okno.

Rýchlo som šla k zadnej kabínke a skontrolovala okno. Bolo príliš vysoko, zo zeme som naň nedočiahla. Zložila som si batoh z chrbta a položila ho do kúta čo najďalej od záchoda. Potom som sa zaprela o stenu a vyliezla na sedadlo. Šťastie, že som si ráno namiesto šľapiek obula tenisky.

Navrchu okna boli pánty, čo znamenalo, že sa otvára dovnútra a pravdepodobne iba na pár centimetrov. Bola to skôr ventilačka než okno. Otočila som zlatou kľučkou naspodku a potiahla. Pätnásť centimetrov. Viac sa nedalo. Ledva som do toho otvoru strčila tvár a nakúkala von. Cez

sieťku som nevidela nikoho. Iba strom. Na koniec februára bolo nezvyčajne teplo a konáre mal plné ružových kvetov. Pri najbližšom prílive studeného vzduchu opadnú.

Chodníky boli prázdne. Prinajmenšom ten kus chodníka pri učiteľských toaletách.

„Haló!" zavolala som aj tak. „Je tam niekto?"

Rozmýšľala som, či tu ešte budú školníci. Tí naši pracovali iba počas vyučovania a, znova pripomínam, bol piatok po vyučovaní. V hociktorý iný deň by sa možno zdržali dlhšie, ale v piatok chceli všetci zmiznúť. Aj ja som chcela zmiznúť.

„Haló!" zavolala som znova pre istotu.

Nič.

Zliezla som na zem a nechala okienko otvorené, aby som počula, keby šiel niekto okolo, a potom som si čupla k batohu a rozmýšľala, či v ňom nemám niečo, čo by mi pomohlo otvoriť dvere alebo vyslobodiť mobil. Hoci sa ku mne všetci správali ako k nejakej delikventke, nenosila som so sebou žiadne šperháky ani ostré nástroje. No aj tak som otvorila predné vrecko a prehrabala sa v ňom. Najostrejšia vec, ktorú som našla, bolo pero. S pocitom márnosti som ho vytiahla z batoha a na dvere kabínky som ním vyškriabala slová *Thiessenová je protivná.*

Tak dobre, možno som delikventka.

Keď už spomíname ľudí, ktorí si myslia, že robím problémy, ako dlho mojim rodičom potrvá, kým sa začnú obávať, kde som? Budú predpokladať, že som po vyučovaní šla ku Codymu. Nevedia, že sme sa pred dvoma týždňami rozišli.

Vlastne, na rozchod treba dvoch ľudí, ktorí si myslia, že majú nejaký vzťah. Nebola som si istá, či on tento fakt vôbec vzal na vedomie. No bez ohľadu na to, už sme sa

nerozprávali. Rodičom som to nepovedala, lebo by ich to potešilo – neznášali ho a ja som potrebovala byť smutná ešte aspoň pár týždňov, aj keď si môj smútok vôbec nezaslúžil.

Možno to bola karma, že som uviazla na toaletách – vzhľadom na to, ako som sa v posledných mesiacoch správala. Možno tu budem celý víkend. Možno tie neónky a mierny zápach plesne postačia, aby som sa vrátila k svojmu starému ja. Aby mama mohla povedať, že takú ma pozná. Len pred troma dňami mi povedala, že ma nespoznáva. „Tak to sme dve, mami," mala som povedať. Ja som však odsekla: „Ani ja nespoznávam tvoje nové ja."

Nie, nemôžem tu byť celý víkend. Do večera sa musím dostať von. Zajtra sa mám dostaviť s listom v ruke, inak mi to mama nikdy neodpustí. Potrebovala som poznámky z mobilu.

Za oknom sa ozval smiech a ja som sa vrhla naspäť k záchodu a vyliezla naň.

„Haló!"

„Haló!" ozval sa hlas. Nikoho som nevidela.

„Tu som!" zavolala som.

„Tu som!" opakoval ako papagáj. Potom bolo znova počuť smiech a dupanie nôh bežiacich po chodníku. A potom ticho.

„To vážne?" zahundrala som.

Za mnou zaznel nádherný zvuk otvárajúcich sa dverí. Otočila som sa k nim a pošmykla sa mi noha. Pri zliezaní som bradou narazila do podokenice a nohou pristála v záchodovej mise. Nahlas som zanadávala, ale potom sa mi podarilo vykríknuť: „Podržte dvere! Držte dvere!" Vytiahla som mokrú nohu z misy, pritisla si dlaň na boľavú bradu a vybehla z kabínky v tom okamihu, ako sa dvere zatvorili.

„Si idiot?“ vyprskla som do chrbta chalanovi, čo stál pri umývadle. Neotočil sa, iba zobral do ruky vrecko s mojím telefónom, pozrel naň a potom ho položil. Potom posunul niečo na pulte, znelo to ako sklo.

Stála som tam so zatajeným dychom, a keď som prestúpila z nohy na nohu, mokrá ponožka mi v topánke začvachtala. Na dlážku podo mnou stekala voda. Otočil sa a vtedy som zbadala, že má v ušiach slúchadlá. Nepočul ma. Naše pohľady sa stretli. Tvár mi ovisla a potom skamenela. Rovnako ako jeho.

Tak a teraz som trčala na toaletách s niekým, koho som za posledné dva mesiace videla zblízka iba raz. S niekým, koho som zblízka už viac vidieť nechcela. S niekým, kto cítil to isté ku mne, tým som si bola istá.

Beau Eubanks.

2. KAPITOLA

VTEDY

„EŠTE STÁLE SA UČÍŠ?“ SPÝTALA SA MAMA A CESTOU dolu schodmi si uväzovala opasok na župane.

„Nie ešte. Už zase,“ odpovedala som a prešla na ďalšiu kartičku s poznámkami. „Nebola som hore celú noc.“ Možno som mala byť.

„Dobre, lebo aj odpočinok je dôležitý,“ povedala a pobozkala ma na hlavu, keď prechádzala okolo kuchynského stola, pri ktorom som sedela.

„Keď už spomíname odpočinok, ty si si dnes prispala,“ doberala som si ju. Bolo skoro osem. O päť minút prídu po mňa. Mama zvyčajne vstávala o siedmej. Pracovala v nemocnici ako diplomovaná zdravotná sestra a zmena sa jej začínala rovnako ako mne vyučovanie.

„Viem. Trochu meškám. Jedla si niečo? Môžem ti rýchlo urobiť vajíčka.“

„Už som jedla. Ďakujem.“ Prešla som na ďalšiu kartičku a v duchu som si opakovala definíciu mitochondrií.

Mama vyšla zo špajze s proteínovou tyčinkou. Položila mi ju na batoh pripravený na stole. „Na potom."

„Vďaka, mami," poďakovala som s hrozným britským prízvukom.

„V pohode."

Vtedy zišiel dolu otec. Prekvapilo ma to. O takomto čase už ocko býval dávno preč. Aj on zaspal? Mobil mal prilepený k uchu a oblečený bol v obleku s kravatou. Možno dnes ide na súd. Zriedka chodil taký vyparádený, keď šiel iba do kancelárie.

„On je ešte tu?" spýtala som sa.

Mama prikývla.

Ocko si na sekundu odtiahol telefón od ucha a zaželal mi dobré ráno. „Nech sa ti v škole darí." Potom volal ďalej. Schmatol proteínovú tyčinku z môjho batoha, pobozkal mamu na líce a vyšiel dverami do garáže.

Mama si vzdychla a priniesla mi druhú tyčinku.

„Aj on mešká?"

„Nie, iba rieši niečo vážne."

„Čo také vážne?"

Pokrútila hlavou.

„Niečo dôverne vážne?" Vzhľadom na povahu svojej práce o nej ocko niekedy nemohol hovoriť.

„Áno," povedala a do termohrnčeka si z kanvice naliala kávu, ktorú som stihla uvariť.

„Och, keď už hovoríme o vážnych veciach, minul sa mi atrament v tlačiarni. Môžem použiť ockovu?"

„Prečo je to vážne?"

„Lebo moja tlačiareň vážne vie, kedy ma podraziť."

Zasmiala sa. „Áno, môžeš."

Strčila som si kartičky do batoha a bežala do ockovej pracovne, nahnevaná na seba, že som si skoro zabudla

vytlačiť domácu úlohu. To sa na mňa nepodobalo. No keď včera večer vyšla z mojej tlačiarne prázdna stránka, povedala som si, že to urobím ráno. Našla som na mobile Google Docs a pri poslednej práci som ťukla na „tlačiť". Tlačiareň zabzučala.

Na telefóne mi cinkla správa: *Sme tu.*

Dajte mi dve minútky, odpísala som.

Tlačiareň dotlačila, zobrala som papiere, hodila ich do batoha a zvrtla sa k dverám. Pritom som batohom zmietla zo stola kopu papierov a nohou vrazila do skartovača, prevrátila som ho a rozhádzala po zemi ďalšie papiere.

„Hlupaňa," vynadala som si, pozbierala obe kôpky a uložila ich na miesto. Poobzerala som sa, či som na niečo nezabudla, a vyšla som z pracovne.

„Ava je tu!" zavolala som do kuchyne. „Maj sa, mami!"

„Veľa šťastia pri teste."

„Nepotrebujem šťastie. Mám mozog."

„Áno, to máš."

Zavrela som za sebou dvere a vyšla na chodník k autu svojej najlepšej priateľky. Bola som posledná na našej trase, takže sa mi cestou do školy vždy ušlo zadné sedadlo. Nastúpila som. „Soráč. Musela som si ešte vytlačiť prácu na literatúru."

„Uf," zastonala Caroline.

„Tá bola najhoršia!" súhlasila Ava.

Beau sedel vzadu so mnou ako vždy. To, ako sme v aute sedeli, vlastne predstavovalo aj dynamiku nášho priateľstva. Všetci sme si boli blízki, ale Ava s Caroline si boli bližšie a my s Beauom ešte viac. Najlepší priatelia v našej skupinke najlepších priateľov.

Len tak som ho štuchla do pleca. Lebo sa mi to zdalo smiešne. Hodil po mne kartičku, trafila ma do ruky. Dnes

som mala oblečenú džínsovú bundu – október sa konečne prihlásil jesennými teplotami –, takže kartička nenarobila žiadne škody. Zobrala som ju zo sedadla medzi nami, kde pristála. Bol na nej nákres bunky. Aj on ho študoval. Jasné.

„Je piatok!" pripomenula Ava. „Prispejte do benzínového pohárika." Držala papierový pohár zo 7-Eleven a ja som vytiahla z batoha desaťdolárovku a strčila ju cez otvor vo vrchnáku.

„A?" povedala vyzývavo.

„Ďakujeme našej štedrej vládkyni, že nás vozí," povedala som a prevrátila oči, lebo som vedela, že dnes to už vyslovili všetci v tomto aute. Ava mala rovné tmavé vlasy, a keď sa na mňa v spätnom zrkadle pozrela s jedným nadvihnutým čiernym obočím, vyzerala majestátne, akoby naozaj mohla byť vodkyňou našej malej skupinky.

Vyšla na cestu. „Rado sa stalo."

Môj pohľad preletel po kresbe bunky na kartičke.

„Obaja sa ešte učíte?" spýtala sa Caroline, keď sa obzrela. Mala plavé vlasy, prirodzene vlnité, a hnedé oči.

„Neviem, ako by sme si toho mohli natlačiť do hlavy ešte viac," poznamenala Ava.

„Musím si udržať postavenie v triede," uškrnul sa Beau. Tváril sa, že žartuje, ale vedela som, že to myslí vážne. V hodnotení bol štvrtý v triede, tesne predo mnou, a chcel byť prvý. Mne až tak nezáležalo na tom, aby som ho porazila, chcela som iba zostať v najlepšej desiatke, kým zmaturujeme. Vedela som, že by to pomohlo pri prihláškach na výšku a žiadosti o štipendium. Okej, keby som ho porazila, možno by to pre mňa znamenalo istú satisfakciu. Len preto, že jeho by to tak trápilo.

Strčila som kartičku znova do kôpky a on sa na mňa nesústredene usmial. Beau bol pekný. Veľké modré oči, husté

hnedé vlasy, úsmev. Štvalo ma, ako sa mi zachvelo srdce. V jeho prítomnosti sa mi to stávalo. Vždy som si hovorila, že je to preto, lebo mi na ňom veľmi záleží. Bol môj najlepší priateľ. My štyria sme sa kamarátili od štvrtej triedy, keď sa naši rodičia spojili cez akúsi aplikáciu, vďaka ktorej sa striedali pri odvoze do školy, lebo sme bývali blízko. Kým sme nemali vodičáky, vozili nás mamy. Neskôr nás vozila Ava, lebo sa jej nepáčilo Beauovo auto a Caroline a ja sme ešte autá nemali.

Rodičia mi povedali, že keď si našetrím tisíc dolárov, na nejaké mi prispejú. Vraj si človek väčšmi váži to, pre čo musí niečo obetovať. Ja by som si auto vážila bez ohľadu na obeť, ale zatiaľ sa mi podarilo našetriť šesťsto dolárov.

Z vedľajšej cesty sa pred Avu strčil nákladiak. Zatrúbila.

Caroline si pritisla ruku na prsia. „Nieže vyvoláš konflikt!“ Caroline nerada priťahovala pozornosť a nechcela riskovať, že niekoho urazí.

Ava bola pravý opak.

„Musím mu dať najavo, že je idiot.“

Beau mal nos strčený v kartičkách s poznámkami.

„Možno keď kartičky požuješ, lepšie tie informácie vstrebeš,“ povedala som.

Pozrel na mňa s nadvihnutým obočím.

„Mala by si o tom napísať prácu. Ktovie, čo by slečna Cranová povedala na túto biologickú teóriu.“

„Považovala by ju za rozumnú.“

Tentoraz štuchol do pleca on mňa. Zasmiala som sa.

„Cestou domov asi vás dvoch rozsadím,“ napodobnila Ava tón svojej mamy.

„Až mi z toho naskočila husia koža,“ striasla sa Caroline.

„Tvoja mama nemala rada, keď sme sa v aute smiali,“ povedala som.

„Nemá rada hluk, či je veselý, alebo smutný," bránila ju Ava.

„Tak na to má priveľa detí," poznamenal Beau. Ava bola druhá najmladšia z piatich detí.

„Myslím si, že jej odpor voči hluku je práve dôsledkom detí." Odbočila do školského areálu a zaparkovala tam, kde vždy, pod tretím radom prístreškov so solárnymi panelmi.

Beauova frajerka Harper na nás čakala na trávniku lemujúcom asfalt. Vlastne, čakala na Beaua, ale nás štyroch často brali ako jeden celok, takže niekedy som používala plurál pre jednotlivca aj celú skupinku.

Napríklad: „Dnes sme zabehli skvele," keď sa Caroline zúčastnila cezpoľného behu. „Vyzeráme úchvatne," keď si Ava obliekla v podstate čokoľvek zo svojho šatníka. „Máme neskutočný hlas," keď Beau spieval v zbore alebo začal spievať s autorádiom.

Ja som nemala nič také, čo by si skupinka mohla prisvojiť. Vlastne, mala. Bola som bystrá. To bola moja jediná prednosť. A pretože bola jediná, usilovne som na nej pracovala. Nemohla som si dovoliť pošmyknutie. No všetci sme boli bystrí, takže moji priatelia si nepotrebovali nárokovať moje schopnosti.

Vystúpili sme z auta a Beau Harper objal. Bola nízka, hlboko pod mojich stosedemdesiatpäť centimetrov. Perfektná výška na objatie. Zapišťala.

Mala som Harper rada. Chodili spolu iba zopár mesiacov, ale bola zábavná a zdalo sa, že má Beaua veľmi rada, takže to bolo plus.

„Budem mať halloweensku párty," oznámila, keď ju Beau postavil na zem. „Všetci musíte prísť."

„Neoslavujem Halloween od desiatich," povedala som.

„To nie je pravda," opravil ma Beau. „V sedmičke sme chodili po susedoch a volali *cukrík alebo kufrík*."

„Ó, áno," zapojila sa Ava. „Pamätáte? Moja mama vyrobila v kufríku malý cintorín."

„Máš pravdu, na to som zabudla," povedala som.

„Ako si na to mohla zabudnúť?" posmievala sa mi Ava. „To bolo pamätné."

Ava tlačidlom zamkla auto a všetci sme zamierili cez parkovisko ku škole.

„Máme prísť aj v nejakých kostýmoch?" spýtala som sa.

„Áno," prikývla Harper. „Pravdaže. Nepustím vás dnu, ak sa za niečo neprezlečiete."

Uznávala som, ak to niekto dotiahol s prípravou párty do konca.

„Mali by sme sa prezliecť za nindža korytnačky," navrhla Caroline.„Ja budem Michelangelo."

„Ja som Leonardo," hlásil sa Beau.

„A čo tak Zlaté dievčatá?" usmiala som sa na Beaua.

„Ja sa hlásim za Blanche!" ozvala sa Ava.

„Jasné, že ty si musíš vybrať tú s najhoršou povesťou," povedala som.

„Na Blanche mi nesiahaj," ohradila sa Ava.

„Haló!" ozvala sa Harper. „Na moju halloweensku párty nemôžete ísť ako štvorka. Buď my," ukázala na seba a Beaua, „pôjdeme ako dvojica, alebo všetci ako pätica." Prstom nakreslila kruh okolo našej skupinky.

Och… no jasné… bolo nás päť.

„Presne tak," uškrnul sa Beau. „Čo je to s vami?"

Zo žartu ho pleskla po pleci. On ju zdvihol a zakrúžil s ňou. „Prepáč, maličká."

Caroline pozrela na mňa a pokrčila nosom.